

I

HET VERKEER OP DE SANTA MONICA-SNELWEG KROOP MET EEN slakkengangetje voort, en Allegra Steinberg legde haar hoofd tegen de rugleuning van de nachtblauwe Mercedes 300. In dit tempo ging het een eeuwigheid duren. Ze had weliswaar niets bijzonders te doen op de weg naar huis, maar het leek altijd zo'n ontzettende tijdverspilling om in het verkeer vast te zitten. Ze strekte haar lange benen, zuchtte, zette de radio aan, en glimlachte toen ze de nieuwste single van Bram Morrison hoorde. Hij was een van haar cliënten bij het advocatenkantoor. Ze had een aantal belangrijke cliënten, en hem vertegenwoordigde ze al meer dan een jaar. Met haar negenentwintig jaar, vier jaar nadat ze haar studie rechten aan de universiteit van Yale had afgerond, was ze de jongste compagnon bij Fisch, Herzog en Freeman. Het was een van de belangrijkste advocatenkantoren van Los Angeles, en ze had altijd al een grote voorliefde gehad voor het behartigen van de zaken van artiesten.

Allegra wist al jaren geleden dat ze rechten wilde gaan studeren. Een heel korte tijd, na twee jaar zomertheater in New Haven tijdens haar eerste jaren op Yale, had ze gedacht dat ze actrice wilde worden. Het zou niemand in haar familie hebben verbaasd, maar ze zouden er ook niet bepaald blij mee zijn geweest. Haar moeder, Blaire Scott, was de auteur en producer van een van de succesvolste televisieshows die al negen jaar draaide. Het was een comedyserie met af en toe een paar ernstige momenten en wat levensechte dramatiek. De serie had gedurende zeven van de negen jaar de hoogst mogelijke kijkcijfers gekregen en had haar moeder zeven Emmies opgeleverd. Haar vader, Simon Steinberg, was een vooraanstaand filmproducer en hij had een paar van de belangrijkste films van Hollywood gemaakt. Door de jaren heen had hij drie Oscars gewonnen, en zijn reputatie wat betreft kassuccessen was legendarisch. Maar

wat belangrijker was, hij was iemand zoals je in Hollywood hoogst zelden vindt: een aardige man, een gentleman, een echt fatsoenlijk mens. Hij en Blaire behoorden tot de meest ongewone en meest gerespecteerde echtparen van dat wereldje. Ze werkten hard en ze hadden een echt gezin waaraan ze veel van hun tijd besteedden. Allegra had een zusje van zeventien, Samantha, 'Sam', die in de hoogste klas van de middelbare school zat en daarnaast als fotomodel werkte en die, in tegenstelling tot Allegra, wel actrice wilde worden. Alleen hun broer Scott, die op Stanford zat, leek de showbusiness finaal te mijden. Hij was net aan zijn studie medicijnen begonnen en het enige dat hij wilde was arts worden. De zogenaamde magie van Hollywood trok Scott Steinberg absoluut niet aan.

Scott had in zijn twintigjarig bestaan genoeg van de showbusiness gezien. Hij vond zelfs dat Allegra gek was om entertainmentadvocaat te zijn. Hij had geen zin zich de rest van zijn leven druk te maken over kassuccessen en winsten en kijkcijfers. Hij wilde zich specialiseren in sportgeneeskunde en orthopedisch chirurg worden. Aardig, verstandig en praktisch. Als een bot breekt, repareer je het. Hij had genoeg gezien van de ellende die de rest van het gezin moest doorstaan in hun omgang met verwende, grillige sterren, acteurs en actrices op wie je niet kon rekenen, oneerlijke mensen in de omroepwereld die na zes maanden verdwenen, en wereldvreemde investeerders. Er waren natuurlijk ook hoogtepunten en voordelen, en ze leken hun werk allemaal heerlijk te vinden. Zijn moeder beleefde een enorme voldoening aan haar show, en zijn vader had een paar fantastische films geproduceerd. Allegra vond het fijn om als advocaat voor de sterren te werken, en Sam wilde actrice worden. Van Scott mochten ze, hij hoefde niet.

Allegra glimlachte toen ze aan hem dacht terwijl ze naar het laatste gedeelte van Brams lied luisterde. Zelfs Scott was onder de indruk toen ze hem kon vertellen dat Bram een van haar cliënten was. Hij was een beroemdheid. Ze vertelde nooit wie haar cliënten waren, maar Bram had het over haar gehad in een programma van Barbara Walters. Carmen Connors, de dubbelgangster van Marilyn Monroe en de nieuwe, blonde sensatie van de laatste jaren, was ook een van haar cliënten. Ze was drieëntwintig, kwam uit een of ander gehucht in Oregon en was

een overtuigd christen. Ze was begonnen als zangeres, had kort geleden twee films achter elkaar gedaan en bleek een sensationele actrice te zijn. Ze was door CAA naar het advocatenkantoor verwezen, en een van de oudere compagnons had haar aan Allegra voorgesteld. Ze konden meteen goed met elkaar opschieten en nu was ze Allegra's probleem, soms zelfs letterlijk, maar dat vond Allegra niet erg.

In tegenstelling tot Bram, die achter in de dertig was en al twintig jaar in de muziek zat, was Carmen tamelijk nieuw in Hollywood, en ze leek voortdurend door problemen overvallen te worden. Problemen met vriendjes, met mannen die verliefd op haar waren maar die ze volgens haar amper kende, stalkers, journalisten, kappers, roddelbladen, paparazzi, nepimpresario's. Ze wist nooit wat ze met dit soort mensen aan moest, en Allegra was er inmiddels aan gewend om op alle mogelijke uren, dag of nacht, door haar gebeld te worden. Meestal begon het om twee uur 's morgens. De jonge schoonheid was 's nachts vaak doodsbang dat er iemand zou inbreken en haar iets zou aandoen. Het was Allegra gelukt om iets van die angst van haar af te nemen door te zorgen voor een beveiligingsbedrijf dat van de avond tot de ochtend haar huis in de gaten hield, een supermoderne alarminstallatie en een paar afschrikwekkende waakhonden. Het waren rottweilers en Carmen was bang voor ze, maar dat waren haar zogenaamde aanvallers en stalkers dan ook. Ondanks dat alles bleef ze Allegra midden in de nacht opbellen, gewoon om uitvoerig te vertellen wat voor problemen ze op de set had, of soms alleen maar om gerustgesteld te worden. Allegra vond het niet erg; ze was eraan gewend. Haar vrienden zeiden dat ze behalve advocaat ook babysitter was. Allegra wist dat dat bij het werk voor beroemde mensen hoorde. Ze had gezien wat haar ouders hadden meegemaakt met hun sterren, en niets verbaasde haar nog. Ondanks alles vond ze het heerlijk om advocaat te zijn, en ze genoot in het bijzonder van het wereldje van de showbusiness.

Terwijl ze zat te wachten tot het verkeer weer op gang zou komen, drukte ze een ander knopje op haar radio in. Toen het verkeer eindelijk langzaam in beweging kwam, dacht ze aan Brandon. Soms kroop ze met minder dan twintig kilometer per uur naar huis als ze een cliënt thuis had bezocht, maar ook daar-

aan was ze gewend. Ze vond het fijn in Los Angeles te wonen, en meestal stoorde ze zich niet aan het verkeer. Ze had de kap van haar auto naar beneden gedaan, het was een warme januarimiddag, en haar lange blonde haar glinsterde in de late winterzon. Het was een perfecte Zuid-Californische dag met heerlijk weer, het weer waar ze zeven lange winters naar had verlangd toen ze op Yale studeerde, eerst op college en toen aan de Faculteit der Rechtsgeleerdheid. Na de middelbare school van Beverly Hills waren de meeste van haar vriendinnen naar de universiteit van Californië gegaan, maar haar vader wilde dat ze naar Harvard zou gaan. Allegra koos voor Yale, maar ze was na haar afstuderen nooit in de verleiding gekomen in het oosten te blijven. Haar hele leven lag in Californië.

Ze dacht eraan om Brandon op zijn kantoor te bellen toen het verkeer weer een beetje aantrok, maar besloot toch om te wachten tot ze thuis was. Ze beantwoordde soms wat zakelijke telefoontjes vanuit de auto op weg naar huis, maar nu wilde ze eerst thuis even bijkomen voor ze hem belde. Net als zij, had hij het de hele dag ontzettend druk. Aan het einde van de dag was het vaak nog erger, als hij met cliënten sprak met wie hij de volgende dag naar een rechtszitting moest, of als hij besprekingen regelde met andere advocaten of rechters. Hij was strafpleiter, voerde processen en was gespecialiseerd in witteboordencriminaliteit, voornamelijk federale delicten die te maken hadden met banken, verduistering en afpersing. 'Echt juridisch werk' noemde hij het, niet zoals wat zij deed, zei hij opgewekt. Maar zelfs Allegra moest toegeven dat wat hij deed mijlenver verwijderd lag van haar praktijk. Zijn karakter was ook heel anders, hij was veel stijver, veel serieuzer, hij had een veel intensere kijk op het leven. Gedurende de twee jaar van hun relatie had haar familie meer dan eens gezegd dat hij niet veel gevoel voor humor had. Voor hen was dit een uitgesproken mankement in zijn karakter, aangezien de meesten van haar familieleden nog weleens uit hun bol konden gaan.

Toch was er heel wat dat Allegra prettig vond aan Brandon: hun beider interesse in recht, het feit dat hij betrouwbaar en solide was. Het stoorde haar niet dat hij een gezin had. Hij was getrouwd toen hij nog aan de universiteit van Berkeley studeerde, en dat huwelijk had tien jaar geduurd. Joanie was zwan-

ger geraakt. Hij was gedwongen met haar te trouwen, zei hij, en daarover had hij nog steeds gevoelens van wrok. Maar na tien jaar huwelijk en twee kinderen stond Joanie hem op bepaalde punten nog erg na. Toch zei Brandon weleens hoe vreemd hij het vond om met haar getrouwd te zijn, hoe ingesloten hij zich had gevoeld, en hoe nijdig hij was geweest over hun gedwongen huwelijk vanwege haar zwangerschap. Ze kregen twee dochttertjes, en na zijn rechtenstudie was hij voor het conservatiefste advocatenkantoor in San Francisco gaan werken. Het was puur toeval dat ze hem overplaatsten naar hun kantoor in Los Angeles, net toen Joanie en hij waren overeengekomen op proef een poosje uit elkaar te gaan. Hij had Allegra drie weken nadat hij in de stad was bij een gemeenschappelijke vriend ontmoet, en ze gingen nu al twee jaar met elkaar om. Ze hield van hem, en ze hield van zijn kinderen. Joanie liet ze niet graag naar Los Angeles gaan, dus ging Brandon meestal naar San Francisco om hen te zien, en als ze kon, ging Allegra met hem mee. Het enige probleem was dat Joanie in die twee jaar nog geen kans had gezien een baan te vinden. Ze beweerde dat het voor de kinderen te traumatisch zou zijn als ze niet thuis was voor hen. Dus was ze totaal afhankelijk van Brandon, en kibbelden ze nog steeds over hun huis en hun flat in de buurt van Tahoe. Eigenlijk was er in twee jaar nog erg weinig opgelost. De scheiding was niet aangevraagd, en financieel was er ook niets geregeld. Allegra plaagde hem er weleens mee dat hij een advocaat was die geen kans zag zijn eigen vrouw een contract te laten tekenen. Maar ze wilde geen druk op hem uitoefenen. Voor nu betekende het dat hun relatie bleef zoals hij was, prettig, maar meer niet, en verder kon het niet gaan tot hij alle zaken met Joanie had geregeld.

Terwijl ze aan hem dacht en de afslag naar Beverly Hills nam, vroeg ze zich af of hij zin zou hebben om uit eten te gaan. Ze wist dat hij een rechtszaak aan het voorbereiden was, en waarschijnlijk betekende dat dat hij tot laat in de avond op kantoor zou blijven. Maar ze kon er moeilijk wat van zeggen. Zij moest zo vaak 's avonds werken, al was het meestal niet om rechtszittingen voor te bereiden. Haar cliënten waren schrijvers, producers, regisseurs, acteurs en actrices, en ze deed alles voor hen, van contracten en testamenten tot onderhandelingen over hun

transacties en de behandeling van hun geldzaken of hun scheidingen. De juridische kant van haar werk interesseerde haar het meest, maar Allegra begreep beter dan de meeste advocaten dat je met beroemde cliënten, of althans cliënten uit de showbusiness, bereid moest zijn om alle aspecten van hun gecompliceerde leven te regelen, en niet alleen hun contracten. Brandon scheen dat niet altijd te begrijpen. Ondanks de vele keren dat Allegra had geprobeerd het hem uit te leggen, bleef de hele amusementswereld een mysterie voor hem. Hij zei dat hij er de voorkeur aan gaf om met en voor 'normale mensen' te werken en onder juridische omstandigheden die hij begreep, zoals een federale rechtszaal. Hij hoopte ooit rechter te worden, en op z'n zesendertigste leek dat een redelijke ambitie te zijn.

De telefoon in de auto ging over toen Allegra net een bocht maakte en heel even hoopte ze dat het Brandon zou zijn, maar hij was het niet. Het was haar secretaresse, Alice. Ze werkte al vijftien jaar op het advocatenkantoor en voor Allegra was ze een redder in de nood. Ze was buitengewoon praktisch, had een heldere geest en een kalmerende, moederlijke manier van doen tegenover hun vaak heetgebakerde cliënten.

'Hoi, Alice, wat is er?' vroeg Allegra, terwijl ze haar ogen op de weg hield en de telefoon op speaker zette.

'Carmen Connors belde net. Ik dacht dat je dat wel zou willen weten. Ze is heel erg van streek. Ze staat op de cover van *Chatter*.' Dat was een van de onsmakelijkste roddelbladen die er waren, en ze hadden het de laatste vijf maanden op een akelige manier op Carmen voorzien, ondanks herhaalde waarschuwingen en dreigementen van Allegra. Maar ze wisten precies hoever ze konden gaan, en ze waren meesters in het niet overschrijden van die grens. Ze wisten altijd net een aanklacht te vermijden.

'En wat nu?' vroeg Allegra fronsend, terwijl ze snel het huisje naderde dat ze met hulp van haar ouders had gekocht toen ze van de universiteit kwam. Ze had ze allang terugbetaald, en ze was dol op haar bungalowtje dat verscholen lag net buiten Doheny.

'In het artikel stond iets over een orgie waar ze met een van haar dokters, haar plastisch chirurg geloof ik, naartoe gegaan zou zijn.' Die arme Carmen was zo stom geweest om een keer

met hem uit te gaan. Ze waren bij Chasen gaan eten, en volgens wat ze aan Allegra had verteld was er helemaal geen seks aan te pas gekomen, laat staan een orgie.

‘Christene ziele,’ mopperde Allegra, terwijl ze met een geërgerde blik haar oprit in reed. ‘Heb je een exemplaar daar bij je?’

‘Ik zal er op weg naar huis een kopen. Wil je dat ik hem breng?’

‘Nee, laat maar. Ik kijk er morgen wel naar. Ik ben thuis. Ik zal haar meteen bellen. Bedankt. Was er nog iets?’

‘Je moeder heeft gebeld. Ze wilde weten of je vrijdag nog komt eten en ze wilde zich ervan vergewissen dat je zaterdag naar de uitreiking van de Golden Globes komt. Ze zei dat ze hoopte dat je er zou zijn.’

‘Natuurlijk.’ Allegra glimlachte terwijl ze in de stilstaande auto met Alice praatte. ‘Dat weet ze best.’ Alle twee haar ouders waren genomineerd dit jaar, en ze zou het voor geen goud willen missen. Ze had Brandon er meer dan een maand geleden voor uitgenodigd, al voor Kerstmis.

‘Ik denk dat ze er gewoon zeker van wilde zijn dat je komt.’

‘Ik bel haar ook wel. Was dat alles?’

‘Dat was alles.’ Het was nu kwart over zes. Ze was om halfzes van kantoor gegaan, wat vroeg was voor haar doen. Maar ze had werk mee naar huis genomen, en als ze Brandon niet zou ontmoeten, had ze daar de tijd voor.

‘Dag Alice, tot morgen,’ zei Allegra, en nam de sleutel uit het contact. Ze pakte haar aktetas, sloot de auto af en haastte zich naar binnen. Het huis leek donker en leeg toen ze binnenkwam. Ze gooide haar aktetas op de bank, deed het licht aan en liep door naar de keuken.

Ze had een fantastisch uitzicht over de stad beneden haar. Het was inmiddels donker en de lichtjes flonkerden als juwelen. Ze pakte een flesje Evian en keek de post na. Een paar rekeningen, een brief van Jessica Farnsworth, een oude vriendin van school, een stuk of wat catalogi, een hoop rommel en een ansichtkaart van een andere vriendin, Nancy Towers, die aan het skiën was in St. Moritz. Het meeste gooide ze meteen weg, en terwijl ze haar Evian dronk zag ze ineens de hardloopschoenen van Brandon staan. Ze glimlachte; het huis leek altijd veel meer bewoond als hij zijn spullen achterliet. Hij had zijn eigen appartement, maar hij bracht een groot deel van zijn tijd bij haar door. Hij

was graag bij haar en dat zei hij ook, maar hij was er ook duidelijk over dat hij nog niet aan een verbintenis toe was. Het huwelijk was voor hem te beperkend en te traumatisch geweest. Bovendien was hij bang om weer een fout te maken, en dat was waarschijnlijk de reden dat hij niet bepaald haast maakte met de scheiding van Joanie. Maar Allegra had alles wat ze wilde. Dat had ze tegen zowel haar therapeut als haar ouders gezegd. Ze was tenslotte pas negenentwintig. Ze had geen haast om te trouwen. Ze legde de post opzij, veegde haar lange blonde haar naar achteren, klikte het antwoordapparaat aan en ging op een barkruk aan het werkblad in de keuken zitten. Haar keuken, die helemaal uit wit marmer en zwart graniet bestond, zag er onberispelijk uit. Ze zat afwezig naar de zwart-wit geblokte vloer te kijken terwijl ze naar de ingesproken boodschappen luisterde. Zoals te verwachten viel, was de eerste boodschap van Carmen die klonk alsof ze gehuild had. Ze zei iets onsamenhangends over het artikel en hoe onrechtvaardig het was, en dat haar oma haar vanmiddag uit Portland had gebeld en dat die heel erg overstuur was. Ze wist niet of Allegra nu van plan was een aanklacht in te dienen, maar ze vond dat ze daarover moesten praten. Ze vroeg Allegra haar te bellen zodra ze thuis kwam of als ze even tijd had. Het kwam nooit bij Carmen op dat Allegra recht had op haar eigen tijd. Carmen had haar nodig voor haar eigen aangelegenheden, en dat was het enige waaraan ze dacht, maar daardoor was ze nog geen slecht mens.

Allegra's moeder had ook weer gebeld om, zoal Alice al had gezegd, haar uit te nodigen voor het eten op vrijdag en haar te herinneren aan de uitreiking van de Golden Globes dat weekend. Allegra glimlachte toen ze naar haar luisterde. Haar moeder klonk echt opgewonden, waarschijnlijk omdat Allegra's vader ook genomineerd was. Maar hoe dan ook, ze zei dat Scott over zou komen uit Stanford om het samen met Sam op de tv te volgen, en ze hoopte dat Allegra met haar ouders mee zou gaan naar de ceremonie.

Het volgende bericht was van een tennisleraar die Allegra al weken ontweek. Ze was een paar keer begonnen met lessen, maar ze had gewoon de tijd niet om er mee door te gaan. Ze maakte een notitie om niet te vergeten dat ze hem moest bellen om uit te leggen dat het haar niet lukte.

Daarna was er een bericht van een man die ze op vakantie had ontmoet. Hij was aantrekkelijk en werkte voor een belangrijke studio, maar hij speelde niet eerlijk. Ze had hem ontmoet toen ze met Brandon was. Ze glimlachte en luisterde naar de hese stem toen hij zijn naam opgaf en zei dat hij hoopte dat ze hem zou bellen. Maar daar piekerde ze niet over. Ze wilde alleen maar met Brandon uit en met niemand anders. Hij was de derde grote liefde in haar leven. De vorige had bijna vier jaar geduurd; de laatste twee jaar van haar studie en de eerste twee jaar in Los Angeles, toen ze al als advocaat werkte. Hij had ook op de universiteit van Yale gezeten, en hij was regisseur. Maar na vier jaar wilde hij zich nog steeds niet aan haar binden, en ten slotte was hij naar Londen verhuisd. Hij had haar gevraagd ook daarheen te komen, maar zij zat inmiddels tot aan haar nek in de cliënten bij Fisch, Herzog en Freeman, en het was uitgesloten dat ze zich bij hem kon voegen in Londen. Dat was in elk geval wat ze gezegd had. Maar zelfs zij had uitgedokterd dat het vrij zinloos was om een geweldige baan op te geven en hem naar het einde van de wereld te volgen, als hij domweg weigerde om beloften over de toekomst te doen, of er zelfs maar over te praten. Roger was iemand die leefde in 'vandaag en nu'. Hij praatte veel over karma, en chi, en vrijheid. Na twee jaar van therapie was Allegra eindelijk zo slim om hem niet naar Londen te volgen. Dus was ze in Los Angeles gebleven, en twee maanden later had ze Brandon ontmoet.

En voor Roger was er een getrouwde docent op Yale. Allegra had in haar laatste studiejaar een verhouding met hem gekregen, een verhouding vol lust en opwinding en passie. Ze had nog nooit iemand als hij gekend, en de enige manier waarop het hun lukte de relatie te beëindigen was toen Tom een sabbatsjaar nam en een trektocht van een jaar door Nepal ging maken. Hij nam zijn vrouw en hun zoontje mee, en toen ze terugkwamen, was zijn vrouw weer in verwachting. Tegen die tijd kende Allegra Roger al, maar als ze elkaar toevallig tegenkwamen, sloegen de vonken nog steeds over. Uiteindelijk was ze opgelucht toen hij les ging geven op Northwestern. Zijn verlangen naar haar was overweldigend, maar dat had hij nooit kunnen vertalen naar een duidelijke visie over hun toekomst. Alles wat hij kon zien als hij naar de lange weg voor zich keek, was Mithra,

zijn vrouw, en hun zoon Euclid. Nu was hij een soort echo uit haar verleden, en haar therapeut bracht hem bijna nooit meer ter sprake, behalve als voorbeeld van het feit dat ze nog nooit een relatie had gehad die enige belofte voor de toekomst inhield. ‘Ik weet niet zo zeker of ik dat op m’n negenentwintigste al gehad zou moeten hebben,’ had ze meer dan eens geantwoord. ‘Ik heb eigenlijk nooit willen trouwen.’

‘Daar gaat het niet om, Allegra,’ zei dokter Green altijd resoluut. Ze kwam uit New York en ze had grote donkere ogen die Allegra soms nog achtervolgden na hun sessies. Ze zagen elkaar nu al vier jaar zo af en toe. Allegra was heel tevreden met haar leven, er werd alleen zoveel druk op haar uitgeoefend: een hoop verwachtingen van haar familie en haar advocatenkantoor, en ze had het erg druk. ‘Is er ooit iemand geweest die met jÓú wilde trouwen?’ was de repliek die dokter Green haar meer dan eens gaf bij deze, volgens Allegra, zinloze conversatie.

‘Wat maakt dat nou uit als ik niet wil trouwen?’

‘Waarom wil je dat niet? Waarom wil je geen man die met je wil trouwen, Allegra? Wat heeft dat te betekenen?’ Ze bleef aanhouden.

‘Dat is gewoon onzin. Roger zou met me getrouwd zijn als ik met hem naar Londen was gegaan. Ik wilde gewoon niet. Er was te veel dat me hier hield.’

‘Waarom denk je dat hij met je getrouwd zou zijn?’ Dokter Green was net een fret, ze kwam in elk hoekje, snuffelde aan elk mogelijk aanknopingspunt, in het bijzonder aan onschuldig uitzierende stofjes of insecten. ‘Heeft hij dat ooit gezegd?’

‘We hebben het er nooit over gehad.’

‘Vind je dat niet een beetje vreemd, Allegra?’

‘Wat maakt het nog uit? Dat is twee jaar geleden,’ zei ze dan geïrriteerd. Ze haatte het als dokter Green zo uitpuittend bleef doorvragen over één punt. ‘Dit is belachelijk.’ Ze was trouwens toch te jong om te trouwen, en op het ogenblik te veel bezig met haar carrière om aan trouwen te denken.

‘En hoe zit het met Brandon?’ Dokter Green dramde graag door over hem. Soms vond Allegra het afschuwelijk om met haar over hem te praten. Ze begreep zijn motivatie gewoon niet, snapte niet hoe het gedwongen huwelijk vanwege Joanies zwangerschap hem getraumatiseerd had.

‘Wanneer gaat hij de scheiding aanvragen?’

‘Zodra ze de kwestie van de huizen en het geld hebben geregeld,’ verklaarde Allegra altijd op redelijke toon, helemaal de advocaat.

‘Waarom splitsen ze de financiële zaken niet op, en gaan ze gewoon scheiden? Ze kunnen er dan zolang als ze willen over doen om de kwestie van hun huizen te regelen.’

‘Waarom? Wat is het nut van opsplitsen? Het is niet zo dat we móeten trouwen.’

‘Nee. Maar wil hij dat wel? Wil jij het wel, Allegra? Praten jullie daar weleens over?’

‘We hoeven er niet over te praten. We begrijpen elkaar uitstekend. We hebben het allebei erg druk, we hebben allebei een belangrijke carrière. We hebben pas twee jaar een relatie.’

‘Sommige mensen trouwen heel wat sneller dan dat, of heel wat langzamer. Het gaat hierom’ – ze richtte haar indringende bruine ogen op de groene van Allegra – ‘ben je weer een relatie aangegaan met een man die zich niet kan binden?’

‘Natuurlijk niet,’ antwoordde Allegra. Ze probeerde de laserogen te ontwijken, maar slaagde daar niet in. ‘De tijd is er gewoon nog niet rijp voor.’ Dan knikte dokter Green, en wachtte vervolgens af wat Allegra verder zou zeggen.

Die gesprekken verliepen bijna altijd op dezelfde manier. Dat gebeurde al twee jaar, alleen was Allegra geen zevenentwintig meer, en ook geen achtentwintig, maar negenentwintig, en Brandon leefde pas twee jaar gescheiden van zijn vrouw. Zijn dochters, Nicole en Stephanie, waren elf en negen, en Joanie was er nog steeds niet in geslaagd een baan te bemachtigen. Ze was nog steeds voor alles wat ze nodig had afhankelijk van Brandon. En net als Brandon verklaarde Allegra dat door te zeggen dat Joanie geen opleiding had. Ze was van college gegaan om Nicky te krijgen.

Nicole was trouwens de volgende op Allegra’s antwoordapparaat. Ze zei dat ze hoopte dat Allegra het aanstaande weekend met haar vader zou meekomen naar San Francisco. Ze zei dat ze haar miste en dat ze hoopte dat alles in orde was, en ze hoopte ook dat ze tijd zouden hebben om te gaan schaatsen. ‘En o, ja... dat is waar ook... ik ben hartstikke blij met dat jack dat je me voor de kerst hebt gestuurd... ik wilde nog een briefje

schrijven, maar dat ben ik vergeten, en mam zei...' Er viel even een pijnlijke stilte toen de elfjarige haar kalmte probeerde te herwinnen. 'Ik geef je die brief wel dit weekend. Dag... veel liefs... O... dit is Nicky. Dag.' Ze hing op en Allegra zat nog te glimlachen toen ze de boodschap die Brandon had ingesproken hoorde. Hij zei dat hij tot laat zou werken en dat hij nog steeds op kantoor zat. Zijn boodschap was de laatste.

Ze zette het antwoordapparaat uit, dronk de laatste slok Evian, gooide het flesje weg en nam de telefoon op om naar zijn kantoor te bellen.

Ze zat op de barkruk in de keuken, met haar lange benen eromheen geslagen, toen ze zijn nummer intoetste. Ze was lang en slank en mooi, en ze was zich totaal onbewust van haar uiterlijk terwijl ze hem belde. Ze leefde al zo lang in een wereld van mooie mensen, en haar leven was meer gericht op de geest dan op de schoonheid van gezicht en lichaam. Ze dacht er nooit over na, wat haar op de een of andere manier nog aantrekkelijker maakte. Je kon goed aan haar merken dat haar uiterlijk haar niet eens interesseerde, ze richtte zich helemaal op de mensen om haar heen.

Brandon nam zijn privételefoon bij het tweede belletje op, en hij klonk druk en verstrooid. Het was gemakkelijk te geloven dat hij aan het werk was. 'Brandon Edwards,' zei hij, en ze glimlachte. Ze hield van zijn stem, die laag en sexy was. Hij was lang en blond en had scherpe gelaatstrekken. Hij zag er een beetje bekakt uit en zijn manier van kleden was misschien een beetje conservatief, maar dat vond ze niet erg. Hij maakte zo'n gezonde en eerlijke indruk.

'Hallo, ik heb je boodschap ontvangen,' zei ze cryptisch, en hij wist meteen wie ze was. 'Hoe is je dag geweest?'

'Lang,' zei hij op vermoeide toon. Ze vertelde hem niet hoe haar dag eruit had gezien. Hij had weinig interesse voor haar cliënten, en hij liet altijd blijken dat hij haar werk eigenlijk maar onzin vond en dat het weinig met de advocatuur te maken had. 'Ik heb volgende week een rechtszaak en ik moet er nog veel onderzoek voor doen. Ik mag van geluk spreken als ik hier voor middernacht uit ben.' Hij klonk werkelijk uitgeput.

'Wil je dat ik je iets te eten kom brengen?' vroeg ze. 'Ik kan langskomen met een pizza.'

‘Ik wil liever nog even wachten. Ik heb hier nu een broodje, en ik wil graag doorgaan. Ik haal wel iets op weg naar jou, als het niet te laat is en je me nog wilt zien.’ Ze hoorde iets van warmte in zijn stem en antwoordde met een glimlach.

‘Ik wil je altijd zien. Kom zo laat als je wilt. Ik heb zelf ook werk mee naar huis genomen.’ Ze had de papieren voor de volgende concerttournee van Bram Morrison in haar aktetas. ‘Ik heb genoeg te doen om me bezig te houden.’

‘Goed, dan zie ik je straks.’

En toen herinnerde ze zich ineens iets. ‘O, tussen haakjes, Brandon, ik kreeg vandaag een telefoontje van Nicky. Ze moet zich vergist hebben in de data, want ze dacht dat we dit weekend naar San Francisco zouden komen. Dat is toch volgende week?’ Het komend weekend ging hij samen met haar naar de uitreiking van de Golden Globes, en het weekend daarop gingen ze naar San Francisco om de kinderen te zien.

‘Eigenlijk, ik... ik heb misschien wel tegen haar gezegd... ik dacht dat het handig zou zijn om erheen te gaan voor de rechtszaak begint. Daarna kan ik een hele tijd niet meer weg, of zou dat in ieder geval niet moeten doen.’ Hij klonk een beetje gegeneerd toen hij het probeerde uit te leggen, en Allegra fronste haar wenkbrauwen terwijl ze naar het uitzicht vanuit haar keuken zat te kijken.

‘Maar deze week kunnen we niet. Mam en pap zijn allebei genomineerd voor prijzen, en drie van mijn cliënten ook.’ Waaronder Carmen Connors. ‘Was je dat vergeten?’ Ze kon zich niet voorstellen dat hij van gedachten was veranderd. Ze had het er al voor de kerstdagen over gehad.

‘Nee, ik dacht alleen... Ik heb nu geen tijd om dit met je te bespreken, Allie, anders zit ik hier de hele nacht. Zullen we er straks over praten?’ Zijn antwoord stelde haar niet gerust, en toen ze even later haar moeder belde was ze een beetje vaag.

Zoals gewoonlijk was Blaire de hele week bezig met de opnames van haar show, en na uren op de set, was ze ’s avonds moe. Maar ze was altijd blij iets van haar oudste dochter te horen. Ze zagen elkaar regelmatig, hoewel het iets minder was geworden nu Allegra zo intensief met Brandon omging.

Blaire herhaalde de uitnodiging voor het etentje op vrijdagavond en vertelde haar dat haar broer, Scott, ook zou komen. Ze von-

den het allemaal fijn als hij thuiskwam, en Blaire vond een avond met al haar kinderen het prettigste dat er was.

‘Gaat hij ook mee naar de Golden Globes?’ vroeg Allegra, die altijd blij was hem te zien.

‘Nee, hij blijft thuis met Sam. Hij zegt dat prijsuitreikingen leuker zijn op tv. Dan krijgt hij tenminste iedereen te zien die hij wil zien, in plaats van onder de voet gelopen te worden door de massa, waardoor je niet kunt zien achter wie de verslaggevers aan zitten.’

‘Hij kon weleens gelijk hebben.’ Allegra moest lachen om de beschrijving. Ze wist dat Sam dolgraag had willen gaan, maar haar ouders wilden haar zo veel mogelijk uit de publiciteit houden, en dat gold zeker voor de Golden Globes of de Academy Awards. Elk aankomend filmsterretje en elke verslaggever zou er zijn. De enige reden dat ze er ooit in hadden toegestemd dat ze als model ging werken was dat niemand wist wie ze was als ze haar foto’s zagen. Ze werkte onder de naam Samantha Scott, de meisjesnaam van haar moeder, en hoewel haar moeder een bekende persoonlijkheid was, viel die naam minder op dan Steinberg. Iedereen in Hollywood wist wie Simon Steinberg was, en ze zouden van alles gedaan hebben om foto’s van zijn dochter te maken. ‘Ik zal er in ieder geval zijn,’ verzekerde Allegra haar. Ze was er niet meer zo zeker van dat Brandon er ook zou zijn, maar daarover zei ze niets tegen haar moeder. Op een bepaald moment vroeg Blaire het haar. Het was geen geheim tussen hen dat Brandon geen favoriet was van Blaire, en ook niet van Simon. Ze maakten zich beiden zorgen over het feit dat Brandon nu al twee jaar met haar omging, en nog steeds niet van zijn vrouw was gescheiden.

‘Gaat prins Brandon ook met ons mee?’ vroeg Blaire met iets vinnigs in haar stem, en Allegra aarzelde even. Ze wilde geen ruzie met haar moeder maken, maar ze vond het niet leuk wat ze had gezegd, en ook niet de manier waarop ze het gezegd had. ‘Ik weet het nog niet zeker,’ zei Allegra zacht, en dat sprak boekdelen voor haar moeder. Ze verdedigde hem altijd en Blaire vond dat dat niet nodig zou moeten zijn. ‘Hij bereidt een rechtszaak voor en het kan zijn dat hij dit weekend moet werken.’ Ze vond niet dat het haar moeder iets aanging dat hij misschien naar San Francisco zou gaan om zijn kinderen te bezoeken.

‘Denk je niet dat hij zich voor één avond vrij zou kunnen maken?’ vroeg Blaire op sceptische toon, en haar stem raakte Allegra’s zenuwen als nagels over een schoolbord.

‘Laat nu maar, mam. Ik weet zeker dat hij zijn best zal doen, en als hij kan, gaat hij heus wel met ons mee.’

‘Misschien moet je iemand anders vragen. Er is geen enkele reden waarom je alleen zou gaan, dat is lang niet zo leuk voor je.’ Het irriteerde Blaire altijd dat hij Allegra in de steek liet als hij andere plannen, of te veel werk, of geen zin had. Hij deed altijd precies waar hij zin in had. Zij nam het altijd heel sportief op, en Blaire zag niet in waarom ze dat zou doen.

‘Ik geniet er toch wel van,’ zei Allegra rustig. ‘Ik wil er gewoon bij zijn om jou en papa de prijzen te zien krijgen,’ zei ze trots. ‘Zeg dat niet,’ zei Blaire bijgelovig, ‘dat brengt ongeluk over ons.’ Maar er was weinig dat ongeluk over Blaire Scott en Simon Steinberg kon brengen. Beiden hadden al enige malen een Golden Globe gewonnen. Het was een prestigieuze prijs en het was altijd heel spannend. De laatste jaren was het vaak een aanwijzing bij wie de Oscars zouden terechtkomen in april. Het was een belangrijke avond in Hollywood en de hele familie Steinberg was er opgewonden over.

‘Jij gaat hem winnen, mam, dat weet ik. Je wint hem altijd.’ De Golden Globe was bijzonder omdat hij werd toegekend voor televisie én voor film. Het was dus een prijs die beide Steinbergs konden winnen en hadden gewonnen. Allegra was heel trots op haar ouders.

‘Genoeg gevlei.’ Haar moeder glimlachte, zij was ook trots op haar dochter. Allegra was een fantastisch meisje, en zij en Blaire hadden een speciale band met elkaar. ‘Hoe zit het met vrijdag? Kun je komen eten?’

‘Is het goed als ik je dat morgen laat weten?’ Ze wilde eerst met Brandon bespreken wat zijn plannen waren, en kijken wat hij wilde doen met San Francisco. Als hij hier bleef, wilde ze dat hij mee ging eten bij haar ouders. Het leek haar gemakkelijker om over alles tegelijk te onderhandelen, dus schoof ze het gesprek door naar morgen. Ze babbelden nog een paar minuten over Scott en Sam, en over haar vader. Daarna vertelde Blaire dat ze een nieuw personage in de show ging brengen en dat het idee door de omroep heel goed ontvangen was. Ze was vierenvijftig,

nog steeds mooi, en vol met opwindende, nieuwe ideeën. Ze was dol op haar werk, en voor deze show had ze er al eerder een gehad bij dezelfde omroep. De afgelopen negen jaar had ze een geweldig succes gehad met haar huidige show, die *Maatjes* heette. Maar het laatste jaar waren de kijkcijfers een beetje gaan schommelen, en niemand twijfelde eraan dat de Golden Globe geweldig zou helpen. Deze keer wilde Blaire hem echt winnen.

Blaire Scott had hetzelfde lange, slanke uiterlijk als Allegra, en het figuur van een mannequin. Haar haar was rood geweest, maar was inmiddels verbleekt tot een warm, rossig blond dat maar heel weinig hulp uit een flesje nodig had. Ze had haar ogen een keer laten doen en een paar jaar geleden haar hals wat strakker laten trekken, maar ze had nooit een facelift gehad. Al haar vriendinnen waren jaloers op haar, en het gaf Allegra een heleboel hoop voor de toekomst haar moeder op zo'n gracieuze manier ouder te zien worden. 'Het geheim is om niet te veel te doen,' zei ze altijd nuchter tegen haar dochters als ze het over plastische chirurgie hadden. Maar Allegra zwoer altijd dat zij het nooit zou doen. Ze vond het een verspilling van tijd om te proberen tegen de natuur in te gaan. 'Over een jaar of wat denk je er wel anders over,' zei Blaire dan. Zij had hetzelfde gezegd, maar ten slotte had ze op haar drieënveertigste, toen ze meer in de publieke belangstelling stond dan verwacht, haar ogen laten doen, en haar hals toen ze vijftig was. Het resultaat was dat ze er nu nauwelijks ouder uitzag dan vijfenveertig. 'Het verpest alles als mensen weten hoe oud je bent,' zei ze soms plagend tegen Allegra, maar ze had niet echt de behoefte om haar leeftijd te verbergen, ze wilde alleen maar aantrekkelijk blijven voor Simon. Met zijn zestig jaar was hij nog steeds de aantrekkelijke man die hij altijd was geweest. Hij zag er zo mogelijk nog beter uit dan toen ze trouwden, zei ze.

'Je zit te liegen,' grinnikte hij altijd zegevierend als ze dat zei. Allegra was graag bij hen. Ze waren vriendelijke, intelligente en gelukkige mensen die iedereen om hen heen een goed gevoel gaven.

'Ik wil een man als mijn vader,' had ze een keer tegen dokter Green gezegd. Ze was meteen bang dat dokter Green zich op Freud zou gaan storten, maar verbazingwekkend genoeg had ze dat niet gedaan.

‘Dat lijkt me een uitstekende beslissing, te oordelen naar wat je me over het huwelijk van je ouders hebt verteld. Denk je dat je een man als hij voor je zou kunnen winnen?’ vroeg dokter Green botweg.

‘Natuurlijk,’ zei Allegra opgewekt, maar ze wisten alle twee dat ze het niet meende.

Allegra beloofde haar moeder dat ze zo gauw mogelijk zou laten weten of ze vrijdag kwam eten. Daarna dacht ze erover Nicole te bellen, maar ze besloot het niet te doen. Joanie zou het waarschijnlijk niet prettig vinden. In plaats daarvan belde Allegra, terwijl ze een restje yoghurt uit de koelkast at, Carmen op. Die klonk volkomen hysterisch, zoals altijd als er weer een nieuw verhaal in de roddelbladen stond. Maar zelfs zij moest toegeven dat dit verhaal idioot was. Ze beweerden dat ze samen met haar plastisch chirurg bij een orgie in Las Vegas was geweest. Hij had haar zogenaamd een heel nieuw gezicht gegeven, een nieuwe neus, een nieuwe kin, had haar borsten vergroot en liposuctie uitgevoerd.

‘Hoe zou ik dat allemaal gedaan kunnen hebben?’ vroeg ze verbijsterd. Ze was nog steeds verrassend naïef en was elke keer weer geschokt als ze besefte hoever mensen wilden gaan in hun leugens over haar. Zoals bij alle beroemdheden, waren er altijd mensen die beweerden dat ze met haar op school hadden gezeten, haar beste vriend of vriendin waren, reisjes met haar hadden gemaakt, en uiteraard was het aantal mannen dat beweerde met haar naar bed te zijn geweest legio. Kortgeleden hadden zelfs twee vrouwen dat beweerd, en Carmen had alleen maar kunnen huilen. Ze vond het zo ontzettend oneerlijk dat mensen zomaar verhalen over haar verzonnen.

‘Dat is de prijs van het succes,’ hielp Allegra haar dan vriendelijk herinneren. Ze vond het moeilijk te geloven dat ze maar zes jaar ouder was dan Carmen. De jonge ster leek in zoveel opzichten zo naïef, zo onbewust van het kwaad dat overal op de loer lag, en verbaasd over de omvang van de publiciteit. Ze wilde graag geloven dat iedereen haar vriend was, en dat niemand haar pijn wilde doen. Behalve om twee uur ’s nachts, dan geloofde ze ineens dat half Los Angeles bij haar achterdeur stond, klaar om in te breken en haar te verkrachten. Allegra had ten slotte een inwonende huishoudster voor haar ingehuurd, en ze

had Carmen gezegd dat ze het licht buiten haar slaapkamer moest laten branden. Ze was bang in het donker, en altijd als de dood voor wat ze niet kon zien net buiten haar slaapkamer. ‘Luister eens,’ zei Allegra nog eens kalmerend over het artikel in *Chatter*. ‘Je bent niet eens oud genoeg om al dat werk te hebben laten doen.’

‘Denk je dat iemand anders dat ook kan bedenken? Ik heb alleen maar een moedervlekje van mijn voorhoofd laten halen,’ zei ze ellendig. Ze snoot haar neus weer en dacht aan alles wat haar grootmoeder tegen haar had gezegd toen ze uit Portland belde. Ze zei dat ze hen allemaal te schande had gemaakt, en dat God haar nooit zou vergeven.

‘Natuurlijk kunnen ze dat bedenken. Heb je de volgende pagina gelezen?’

‘Nee, waarom?’ vroeg Carmen terwijl ze haar perfecte lichaam uitrekte op de bank.

‘Op de volgende pagina staat waarschijnlijk dat een vrouw op Mars is bevallen van een vijfling. En twee pagina’s verder dat een vrouw in een ufo is bevallen van een aap. Als ze die flauwekul geloven, wie kan het dan wat schelen als ze zeggen dat jij op je drieëntwintigste een facelift hebt gehad? Laat ze doodvallen, Carmen. Je moet een beetje harder worden, anders maken ze je nog gek.’

‘Dat doen ze al,’ zei ze ongelukkig. Ze praatten een uur lang, en ten slotte hing Allegra op en ging naar de badkamer om te douchen. Tegen de tijd dat ze klaar was en haar haar begon te föhnen, reed Brandon de oprit in.

Ze stond aan de deur in haar badjas, met haar natte haar op haar rug en een gewassen gezicht zonder make-up, toen hij het pad kwam oplopen. In sommige opzichten was ze zelfs nog mooier dan wanneer ze opgemaakt was, en hij zag haar graag naturel en schoon en sexy.

‘Wow!’ zei hij en kuste haar. Hij ging mee naar binnen en zij sloot de deur achter hen af. Het was tien uur ’s avonds en hij zag er uitgeput uit toen hij zijn aktetas in de vestibule neerzette en haar in zijn armen nam. ‘Dit maakt het de moeite waard om zo laat te werken,’ zei hij. Hij kuste haar weer en schoof zijn hand in haar badjas. Ze was naakt eronder.

‘Heb je honger?’ vroeg ze hem tussen het kussen door.

‘Ik ben uitgehongerd,’ antwoordde hij, waarmee hij op haar doelde, niet op eten.

‘Waar heb je zin in?’ vroeg ze lachend, terwijl ze haar benen speels om die van hem wond en zijn jasje uittrok.

‘Borst, denk ik... of misschien been...’ zei hij hees, en hij kustte haar opnieuw. Even later zaten ze op haar bed, hij knoopte zijn overhemd los en keek haar aan met ogen vol verlangen. Hij zag er na deze lange dag moe uit, maar zijn enthousiasme was blijkbaar niet bekoeld. Hij wilde niet eens met haar praten, hij wilde alleen maar haar lichaam verslinden.

Ze hielp hem zijn overhemd uit te trekken en hij deed zijn broek uit, en een paar minuten later lagen ze alle twee naakt op haar bed en bedreven de liefde in het zachte licht dat ze had aangelaten. Ze bracht hem volkomen in vervoering en een uur later waren ze afgemat en tevreden. Net toen ze in slaap sukkelde voelde ze dat hij opstond en was ze meteen weer wakker.

‘Waar ga je naartoe?’ vroeg ze, terwijl ze zich omdraaide en haar ogen opende om naar hem te kijken in al zijn lange, slanke blonde pracht. Ze pasten goed bij elkaar, en ze leken uiterlijk zo op elkaar dat mensen soms dachten dat ze broer en zus waren.

‘Het is laat,’ zei hij verontschuldigend, terwijl hij langzaam zijn kleren van de grond opraapte.

‘Ga je naar huis?’ Ze ging rechtop zitten en staaarde hem verbaasd aan. Hij leek zich verlegen te voelen met haar vraag. Ze hadden niet eens met elkaar gepraat. Het enige wat ze hadden gedaan was vrijen, en in slaap vallen. Ze wilde niet dat hij wegging.

‘Ik dacht... Ik moet morgen vroeg beginnen, en ik wilde je niet wakker maken.’ Hij zag eruit of hij zich nogal opgelaten voelde, maar wel graag weg wilde. Hij deed dat wel vaker.

‘Wat maakt het uit of je vroeg op moet? Dat moet ik ook.’ Ze leek gekwetst te zijn door zijn gedrag. ‘Er zijn hier schone overhemden van je. Ik moet ook vroeg op. Het is prettig om samen te slapen.’ Dat was ook prettig, en ze wist dat hij dat ook vond, maar ze wist ook dat hij graag naar huis, naar zijn eigen appartement ging. Hij hield van zijn eigen ruimte, zijn eigen spullen. Hij had haar in de afgelopen twee jaar vaak genoeg verteld dat hij graag in zijn eigen bed wakker werd, en toch vrijden ze

bijna nooit bij hem thuis. Hij scheen altijd hier, bij haar, te komen, maar minstens de helft van de tijd ging hij liever terug naar zijn eigen appartement. Op een vreemde manier gaf dat haar soms het gevoel gebruikt en afgedankt te zijn, en ze voelde zich dan vooral eenzaam als hij weg was en zij alleen in het huis was. Om de een of andere reden had ze haar therapeut verteld dat ze zich dan in de steek gelaten voelde. Maar ze wilde niet smeken, en ze wilde nu ook geen druk op hem uitoefenen als hij niet wilde blijven. Ze was alleen erg teleurgesteld. 'Ik zou graag willen dat je bleef, Brandon,' zei ze zacht, maar verder zei ze niets toen hij ten slotte ging douchen en toen weer terugkwam in bed. Voor Brandon leek het eenvoudiger om te blijven slapen dan om te kibbelen.

Terwijl ze daar zo lagen die nacht, glimlachte Allegra tegen hem. Er waren misschien een paar zaken die geregeld moesten worden in hun relatie, zoals zijn scheiding en zijn voorliefde voor alleen slapen, maar bij haar bestond geen enkele twijfel dat ze van hem hield.

'Dank je dat je bent gebleven,' zei ze zacht terwijl ze in zijn armen lag. Hij beroerde teder haar wang, kuste haar, en lag twee tellen later te snurken.